

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ DAİRE

SEVİM vd. -TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru numaraları: 7540/07, 7859/07 ve 11979/07)

KARARIN ÖZET ÇEVİRİSİ

STRAZBURG

05 Ocak 2010

İşbu karar AİHS'nin 44/2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli düzeltmelere tabi olabilir.

USUL

Türkiye Cumhuriyeti Devleti aleyhine açılan (7540/07, 7859/07 ve 11979/07) no'lu davanın nedeni (T.C. vatandaşları) Selami Sevim, İsmet Ökmen ve Mithat Yılmaz'ın (başvuranlar) Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne sırasıyla, 29 Ocak, 5 Şubat ve 9 Mart 2007 tarihinde İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin (Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi - AİHS) 34. maddesi uyarınca yapmış oldukları başvurdur.

Başvuranlar, Diyarbakır Barosu avukatlarından M. Özbekli tarafından temsil edilmektedir.

OLAYLAR

I. DAVANIN KOŞULLARI

Başvuranlar, sırasıyla, 1974, 1974 ve 1964 doğumlu olup halen Diyarbakır Cezaevinde tutuklu bulunmaktadırlar.

Başvuranlardan Selami Sevim 8 Kasım 2000 tarihinde, Mithat Yılmaz 7 Mart 2001 tarihinde ve İsmet Ökmen 16 Nisan 2001 tarihinde yasadışı silahlı terör örgütü Hizbullah'a karşı yürütülen operasyonlarda yakalanarak gözaltına alınmıştır. Başvuranlar, yakalandıktan birkaç gün sonra yetkili hakim tarafından tutuklanmıştır. Savcılık, farklı tarihlerde düzenlenen iddianamelerde başvuranları özellikle yasadışı silahlı bir terör örgütüne üye olmak ve Türkiye'nin anayasal düzenini silah zoruyla yıkmaya teşebbüs etmekle suçlamıştır.

Tarafların sunduğu dosyadaki bilgilere göre, Mithat Yılmaz hakkında açılan kamu davası ilk derece mahkemesi önünde görülmeye devam etmekte olup, kendisiyle ilgili henüz bir yargı kararı verilmemiştir.

Esas hakimleri, 13 Şubat 2008 tarihinde İsmet Ökmen'i ömür boyu hapis cezasına mahkûm etmiştir. Bununla birlikte, ilk derece mahkemesinin kararı temyiz edilmiş ve dosyadaki bilgilere göre Yargıtay henüz kararını bildirmemiştir.

Selami Sevim, ilk derece mahkemesinin 31 Mart 2005 tarihinde aldığı kararla ömür boyu hapis cezasına mahkûm edilmiş, ancak sözkonusu karar 11 Aralık 2006 tarihinde Yargıtay tarafından bozulmuştur. 9 Kasım 2007 tarihinde, ilgili şahıs Diyarbakır Ağır Ceza Mahkemesi tarafından aynı sürede hapis cezasına mahkûm edilmiş ve 19 Ocak 2009 tarihinde Yüksek mahkeme ilk derece mahkemesinin kararını onamıştır.

Başvuranların tutuklandıkları tarihten itibaren tekrarladıkları tahliye talepleri adli makamlar tarafından sürekli olarak reddedilmiş ve her defasında « isnad edilen suçun niteliği », « delil durumu » ve « dosya içeriği » gibi benzer ifadeler yinelenerek tutukluluk halinin devamına karar verilmiştir.

Sonuç olarak, Mithat Yılmaz halen tutuklu bulunmaktadır. Selami Sevim ve İsmet Ökmen ise esas hakimlerinin verdiği mahkûmiyet kararına kadar tutuklu kalmıştır. İşbu kararın alındığı tarihte Mithat Yılmaz ve İsmet Ökmen hakkında yürütülen davalar ulusal mahkemeler önünde görülmeye devam etmektedir.

HUKUK

I. DAVALARIN BİRLEŞTİRİLMESİ

Şikâyetlerin olgu ve esas bakımından benzerliğini dikkate alan AİHM, başvuruların birleştirilmesine ve tek dava halinde incelenmesine karar vermiştir.

II. AİHS’NİN 5. MADDESİNİN 3 VE 4. PARAGRAFLARININ İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

Başvuranlar, öncelikle tutuklu kaldıkları sürenin aşırı uzunluğundan şikâyetçi olmakta ve tutukluluğun yasallığına itiraz edebilecekleri etkili bir hukuk yolu bulunmadığını ileri sürmektedir. Söz konusu şikâyetlerin dile getiriliş şeklini göz önüne alan AİHM, bunların AİHS’nin 5. maddesinin 3 ve 4. paragrafları kapsamında incelenmesi gerektiği kanaatine varmaktadır.

A. Kabuledilebilirliğe ilişkin

Hükümet, Selami Sevim ile ilgili olarak, ulusal mahkemeler önünde hiçbir zaman, özet olarak bile, tutukluluk süresiyle ilgili şikâyetlerini dile getirmediğini kaydetmekte ve iç hukuk yollarının tüketilmediğini ileri sürmektedir. Hükümete göre, adı geçen başvuranın, ayrıca, Ceza Muhakemesi Kanunu’nun 141. maddesinde yinelenen, 466 sayılı Kanun Dışı Yakalanan veya Tutuklanan Kimselere Tazminat Verilmesi Hakkında Kanun’a uygun olarak ulusal mahkemeler önünde tazminat davası açması gerekirdi. İsmet Ökmen ile ilgili olarak Hükümet, adı geçen başvuranın eski CMK ve yeni CMK’nın ilgili hükümleri gereğince tutukluluk halinin devamı kararlarına itiraz etmediğini belirtmektedir.

Başvuranlar, bu iddialara karşı çıkmakta ve esas hakimlerine her duruşma sonunda serbest bırakılmayı talep ettiklerini, ancak ilk derece mahkemesinin tekrarlanan bu taleplerini sistematik olarak reddettiğini hatırlatmaktadır.

Hükümetin Selami Sevim’in başvurusuyla ilgili ilk argümanı için AİHM, daha önce benzer bir davada konuyu incelediğini ve bu ön itirazı reddettiğini hatırlatmaktadır (bakınız *Türkiye aleyhine Koşti ve diğerleri davası*, n° 74321/01, prg. 16-26, 3 Mayıs 2007). AİHM, mevcut davada daha önce vardığı sonuçlardan farklı düşünmesini gerektirecek hiçbir gerekçe görmemekte ve Hükümetin bu ön itirazını reddetmektedir.

466 sayılı Kanun ve CMK’nın 141. maddesi ve devamındaki hükümler gereğince tazminat davası açılmadığı yönündeki iddia hakkında AİHM, mevcut davada incelenen şikâyetlerin AİHS’nin 5. maddesinin 3 ve 4. paragraflarına ilişkin olduğunu, oysa Hükümetin dile getirdiği kanun dışı tutuklama için tazminat elde etme hakkının AİHS’nin 5. maddesinin 5. paragrafı alanına girdiğini gözlemlemektedir (bakınız, *Türkiye aleyhine Barış davası*, n° 26170/03, prg. 17, 31 Mart 2009). Tazminat davası başvuranın şikâyeti için etkili bir itiraz yolu olmadığından, AİHM bu ön itirazı da reddetmektedir.

Tutukluluk halinin devamıyla ilgili kararlara itiraz edilmediği yönündeki iddia için AİHM, 1 Haziran 2005 tarihinde yürürlüğe giren yeni Ceza Muhakemesi Kanunu durumu dışında, daha önce Hükümetin benzer itirazlarını reddettiğini hatırlatmaktadır. Gerçekten de, AİHM yeni ceza muhakemeleri usulü kanununun yürürlüğe girmesinden önceki durumlarda Türk hukuk sisteminin AİHS’nin 5. maddesinin 4. paragrafı anlamında davalıların tutukluluk halinin

yasallığına karşı çıkma imkânı sağlayan etkili bir itiraz yolu sunmadığını tespit etmiştir (bakınız, diğerleri arasından, *Türkiye aleyhine Koşti ve diğerleri davası*, n° 74321/01, prg. 20-24, 3 Mayıs 2007, ve *Türkiye aleyhine Bağrıyanık davası*, n° 43256/04, prg. 43-51, 5 Haziran 2007).

Hükümetin itirazını yeni ceza muhakemesi kanunu çerçevesinde dile getirmesini göz önüne alan AİHM, bu şikâyetin başvuranların AİHS'nin 5. maddesinin 4. paragrafına dayandırdığı şikâyetin özüyle yakından bağlantılı olduğu kanaatine varmakta ve esasla birleştirilerek incelenmesine karar vermektedir.

Sözkonusu şikâyetlerin başka bir kabuledilemezlik gerekçesi bulunmadığını tespit eden AİHM, başvuruyu kabuledilebilir ilan etmektedir.

B. Esasa ilişkin

1. AİHS'nin 5. maddesinin 3. paragrafı

Hükümet, başvuranların maruz kaldığı tutukluluk hali süresinin, özellikle isnat edilen suçların niteliğine, adaletin engellenme tehlikesine, öngörülen cezaların ağırlığına, başvuranların tekrar suç işleme ihtimaline, firar etme riskine ve kamu düzenini koruma gerekliliğine oranla, aşırı bulunamayacağını savunmaktadır. Başvuranlar, bu argümanlara karşı çıkmaktadır.

Dikkate alınacak tutukluluk süresinin belirlenmesiyle ilgili yerleşik içtihadı bakımından AİHM (bakınız, özellikle, *Türkiye aleyhine Solmaz davası*, n° 27561/02, prg. 23-37, CEDH 2007-II (alıntılar), ve *Türkiye aleyhine Baltacı davası*, n° 495/02, prg. 44-46, 18 Temmuz 2006), mevcut kararın alındığı tarihte, Selami Sevim'in beş yıl üç aydan fazla ; İsmet Ökmen'in yaklaşık altı yıl on ay ; ve Mithat Yılmaz'ın yaklaşık sekiz yıl dokuz ay tutuklu kaldığını tespit etmektedir.

AİHM, benzer durumlarda bu kadar uzun süren tutukluluk halinin AİHS'nin 5. maddesinin 3. paragrafını ihlal ettiği kanaatine vardığını hatırlatmaktadır (bakınız, diğer birçoğu arasından, *Türkiye aleyhine Dereci davası*, n° 77845/01, prg. 34-41, 24 Mayıs 2005, ve *Türkiye aleyhine Taciroğlu davası*, n° 25324/02, prg. 18-24, 2 Şubat 2006 ve *Bağrıyanık*, ilgili bölüm, prg. 34-42). Bu davaların yetkili makamlar için çıkardığı zorlukları kabul etmekle birlikte AİHM, yerleşik içtihadı ışığında, mevcut davada da aynı sonuca varmaktadır.

Dolayısıyla, AİHS'nin 5. maddesinin 3. paragrafı ihlal edilmiştir.

2. AİHS'nin 5. maddesinin 4. paragrafı

AİHM, gözaltına alınan ya da tutuklanan kimselerin özgürlükten mahrum bırakılmalarının AİHS anlamında « yasallığı » için gerekli usul ve esas gereksinimlerine uyulup uyulmadığını sorgulama hakkı olduğunu hatırlatmaktadır. Tutukluluk haline karşı yapılan bir itirazı inceleyen yargı organının hukuki nitelikli olması ve usule ilişkin teminatları sunması gerekir. Özellikle yargılama, hem çelişik olmalı ve hem de her durumda iddia makamı ile tutuklu arasında « silahların eşitliği »'ni garanti etmelidir (*İsviçre aleyhine Sanchez-Reisse davası*, 21 Ekim 1986, prg. 51, seri A n° 107, *Avusturya aleyhine Toth davası*, 12 Aralık 1991, prg. 84, seri A n° 224, ve *Yunanistan aleyhine Kampanis davası*, 13 Temmuz 1995, prg. 47, seri A n° 318-B, ve *Almanya aleyhine Schöps davası*, n° 25116/94, prg. 44, CEDH 2001-I).

AİHM, başvuranların ilk derece mahkemesinde görülen duruşmalar sırasında birçok defa tahliye talebinde bulunduklarını ve bu taleplerin her seferinde reddedildiğini gözlemlemektedir. Bu nedenle, AİHM ulusal mahkemelerin iddiaya göre aşırı olan tutukluluk haline son verme ve bu suretle başvuranların iddia ettikleri ihlalleri önleme ya da düzeltme imkânına sahip olduğu kanaatine varmaktadır (bakınız *Türkiye aleyhine Temel ve Taşkın davası* (karar), n° 40159/98, 14 Kasım 2002, *Türkiye aleyhine Acunbay davası*, n° 61442/00 ve 61445/00, prg. 48, 31 Mayıs 2005, ve *Türkiye aleyhine Çobanoğlu ve Budak davası*, n° 45977/99, prg. 37-39, 30 Ocak 2007).

Hükümetin atıfta bulunduğu itiraz yolunu daha önce benzer davalarda incelediğini belirten AİHM, bir yandan uygulamada makul bir başarı şansı sunmadığı (bakınız, diğerleri arasından, *Koştı ve diğerleri*, ilgili bölüm, prg. 22) ve diğer yandan yargı organının hukuki nitelikli olması ve usule ilişkin teminatları sunması zorunluluğuna ve özellikle yargının çelişik olması ve taraflar arasında silahların eşitliği gibi ilkelere uyulmaması dolayısıyla (bu bağlamda, bakınız *Bağrıyanık*, ilgili bölüm, prg. 51) bu itiraz yolunun etkisiz kaldığına hükmettiğini hatırlatmaktadır.

Bununla birlikte AİHM, itiraz davasıyla ilgili mevzuatın 4 Aralık 2004 tarihinde değişikliğe uğradığını gözlemlemektedir. Böylece, yeni CMK'nın 271. maddesindeki hükümler bir tutuklunun müdafisi veya vekilinin itiraz talebi incelendiği sırada adli makamlar tarafından dinlenmesini mümkün kılmaktadır. Bununla birlikte AİHM, itiraz davasının genelde duruşmasız yürütüldüğünü ve tutuklu veya vekilinin kesin talebi olsa dahi bir duruşma yapılmasının mahkemenin takdirine bırakıldığını gözlemlemektedir.

Bu itiraz yolunun etkinliği hakkında spekülasyon yapmadan mevcut davanın özel koşullarıyla sınırlı kalmayı hedefleyen AİHM, yine de Hükümetin yeni kanun hükümlerine göre yürütülen bir itiraz davasında çelişik olma ilkesine uyulduğunu gösteren bir örnek sunmadığını kaydetmektedir. AİHM, aldığı kararın mevcut dava koşullarıyla sınırlı kaldığını ve tutuklama veya tutukluluk halinin devamına hükmedildiği durumlarda bunun asla bir itirazın başvurulması gereken bir hukuk yolu oluşturmadığı anlamına gelen genel bir söylem olarak yorumlanmaması gerektiğini hatırlatmaktadır. AİHM, ayrıca mevcut davadaki unsurların daha önce bu itiraz yolunun AİHS'nin 5. maddesinin 4. paragrafının gereksinimlerini karşılamadığı yönündeki hükmünden farklı bir sonuca varmak için yeterli olmadığı kanaatindedir. Dolayısıyla AİHM, Hükümetin iç hukuk yollarının tüketilmediğine dayalı ön itirazını reddetmekte ve mevcut davada AİHS'nin 5. maddesinin 4. paragrafının ihlal edildiği sonucuna varmaktadır.

III. AİHS'NİN 6. VE 13. MADDELERİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

Başvuranlar, davalarının makul süre içerisinde sonuçlandırılmadığından ve aynı zamanda haklarında yürütülen ceza yargılaması süresine itiraz edebilecekleri etkili bir hukuk yolunun bulunmadığından şikâyetçi olmakta ve bu başlık altında AİHS'nin 6 ve 13. maddelerine atıfta bulunmaktadır.

A. Kabuledilebilirliğe ilişkin

Hükümet, başvuranların mevcut başvuruyu ulusal mahkemeler önünde kesin karar elde edilmeden sundukları gerekçesiyle iç hukuk yollarının tüketilmediğini iddia etmektedir. Hükümete göre, bu bağlamda tüm başvurular zamanından önce sunulmuştur. Hükümet, üstelik başvuranların hiçbir zaman, özet olarak bile, ulusal mahkemeler önünde söz konusu

yargılama süresinin uzunluğundan yakınmadıklarını savunmaktadır. Son olarak Hükümet, ilgili şahısların Adalet Bakanlığı aleyhine tam yargı davası açması ve 1 Haziran 2005 tarihinde yürürlüğe giren yeni CMK'nın 141 ve 142. maddeleri uyarınca bu yönde tazminat talep etmesi gerektiğini belirtmektedir.

Hükümetin ilk itirazıyla ilgili olarak AİHM, süresinin çok uzun olmasından şikayet edilen bir yargılamanın önce sona ermesi gerektiğini söylemek yerinde olmayacağından, bu ön itirazın ceza yargılaması süresine dayalı şikâyetin niteliğiyle bağdaşmadığı kanaatine varmaktadır (bakınız *Türkiye aleyhine Erhun davası*, n° 4818/03 ve 53842/07, prg. 24, 16 Haziran 2009).

Diğer itirazlarla ilgili olarak ise AİHM, Hükümetin buna benzer itirazlarını daha önce de reddettiğini hatırlatmaktadır. Gerçekten de AİHM, Türk hukuk sisteminin davacılara AİHS'nin 13. maddesi anlamında aşırı uzun yargılama süresine itiraz etme imkânı veren etkili bir hukuk yolu sunmadığını daha önce de tespit etmiştir (*Türkiye aleyhine Tendik ve diğerleri davası*, n° 23188/02, prg. 36, 22 Aralık 2005, ve *Tunce ve diğerleri*, ilgili bölüm, prg. 35-37). Sonuç olarak AİHM, Hükümetin itirazlarını reddetmektedir.

AİHM, başvurunun bu kısmının AİHS'nin 35. maddesinin 3. paragrafı anlamında açıkça dayanaktan yoksun olmadığını ve başka bir kabuledilemezlik gerekçesi bulunmadığını tespit etmektedir. Dolayısıyla, kabuledilebilir ilan edilmesi uygun olacaktır.

B. Esasa ilişkin

1. AİHS'nin 6. maddesinin 1. paragrafı

Hükümet, davanın karmaşıklığına, dosyaların büyüklüğüne, başvuranlara isnat edilen suçların niteliğine, işlenen suçların çokluğuna, davaya dahil edilen sanık, tanık, davalı ve mağdurların sayısına bakıldığında ve özellikle organize suçlarla ilgili yargılamaların önündeki zorluklar dikkate alındığında, ihtilafli yargılama süresinin makul olmadığını söylenemeyeceğini ve ayrıca ulusal mahkemelerin söz konusu yargılamaları yürütürken çabuk davranmadığının iddia edilemeyeceğini savunmaktadır.

Başvuranlar, bu argümanlara karşı çıkmaktadır.

AİHM, dikkate alınacak dönemin, Selami Sevim için 8 Kasım 2000 tarihinde, Mithat Yılmaz için 7 Mart 2001 tarihinde ve İsmet Ökmen için ise 16 Nisan 2001 tarihinde başladığını tespit etmektedir. AİHM, Selami Sevim hakkında açılan davanın 19 Ocak 2009 tarihinde Yargıtay'ın ilk derece mahkemesinin kararını onamasıyla son bulduğunu ve diğer başvurular hakkında açılan davaların ise görüldüğü kadarıyla mevcut kararın alındığı tarihte ulusal mahkemeler önünde halen görülmekte olduğunu not etmektedir.

Sonuç olarak, iki dereceli yargılama için Selami Sevim hakkında yürütülen ceza davası sekiz yıl iki aydan fazla sürmüştür. İsmet Ökmen hakkında yürütülen ceza davası, bugün itibarıyla karara bağlanan tek dereceli yargılama için şimdiden sekiz yıl yedi aydan fazla sürmüştür. Son olarak, Mithat Yılmaz hakkında yürütülen ceza davası ise bugün itibarıyla henüz hiçbir yargı kararı alınmamasına rağmen şimdiden yaklaşık sekiz yıl dokuz ay sürmüştür.

AİHM, bir yargılama süresinin makul olup olmadığının, davanın koşullarına göre ve başta davanın karmaşıklığı olmak üzere, AİHM tarafından benimsenen kıstaslar ile başvuran ve yetkili mercilerin tutumları dikkate alınarak değerlendirildiğini hatırlatmaktadır (bakınız,

diğer birçoğu arasından, *Fransa aleyhine Pélissier ve Sassi davası* [GC], n° 25444/94, prg. 67, CEDH 1999-II).

Öte yandan AİHM, yargı makamlarının – adaletin en kısa zamanda tecelli etmesiyle yükümlü olduğu bir konumda – başvuruları bütün yargılama süreci boyunca tutuklu bulundurduklarını ve Mehmet Salih Şimşek’in ise hâlâ tutuklu olduğunu gözlemlemektedir (bakınız, diğerleri arasından, *Rusya aleyhine Kalachnikov davası*, n° 47095/99, prg. 132, CEDH 2002-VI ve *Türkiye aleyhine Gezici ve İpek davası*, n° 71517/01, prg. 54, 10 Kasım 2005).

AİHM, organize suçlarla ilgili bu yargılamaların özellikle davaya dahil olan sanık, tanık, davacı sayısı ile sanıklara isnat edilen suçların çokluğu ve dosyaların büyüklüğü nedeniyle bazı karmaşıklıklar içerdiğini kabul etmektedir. Bununla birlikte, bu karmaşıklık tek başına bir yargılamanın sekiz yıldan fazla sürmesini haklı gösteremez.

Konuyla ilgili yerleşik içtihadını (bakınız, diğer birçoğu arasından, *Pélissier ve Sassi*, ilgili bölüm, ve *Türkiye aleyhine A. Yılmaz davası*, n° 10512/02, prg. 46-53, 22 Temmuz 2008) ve mevcut dava koşullarını dikkate alan AİHM, ihtilaflı yargılamaların aşırı uzun sürdüğü ve dolayısıyla « makul bir sürede yargılanma hakkı » gereksinimine cevap vermediği kanaatine varmaktadır.

Bu itibarla, AİHS’nin 6. maddenin 1. paragrafı ihlal edilmiştir.

2. AİHS’nin 13. maddesi

AİHM, buna benzer bir şikâyeti daha önce inceleme fırsatı bulduğunu ve Hükümetin atıfta bulunduğu itiraz yolunun AİHS’nin 13. maddesi anlamında davalıların haklarında yürütülen ceza yargılamasının uzunluğundan şikâyet etmelerine olanak sağlayan etkili bir itiraz yolu oluşturmadığı sonucuna vardığını hatırlatmaktadır (*Tunçe ve diğerleri*, ilgili bölüm, prg. 33-38). Hükümetin öncekilerden farklı düşünmeyi gerektirecek hiçbir olgu ve argüman sunmadığını göz önüne alan AİHM, *Türkiye aleyhine Tunçe ve diğerleri* kararında belirtilen gerekçelere dayanarak mevcut davada da aynı sonuca varmaktadır.

Sonuç olarak AİHM, başvuruların davalarının, AİHS’nin 6. maddesinin 1. paragrafında belirtildiği şekilde, makul bir süre zarfında çözüme ulaştırılması haklarını kullanabilmelerine olanak sağlayan bir başvuru yolunun iç hukukta bulunmamasından dolayı AİHS’nin 13.maddesinin ihlal edildiği kanaatine varmaktadır.

IV. AİHS’NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

Uğradıkları manevi zararın karşılığı olarak Selami Sevim ve Mithat Yılmaz sırasıyla 30 000 Euro ve 35 000 Euro talep etmektedir. Adı geçen başvuranlar ayrıca, rakam belirtmeksizin kendilerini ziyarete gelen ailelerinin yol masrafları ile tutukluluk süresince cezaevinde yaptıkları harcamaların karşılığı olarak bir maddi tazminat talep etmektedir. Başvuranlar, yine rakam belirtmeksizin ve hiçbir kanıt belgesi sunmaksızın ulusal mahkemeler ve AİHM önündeki yargılama gider ve masrafları için ayrıca bir tazminat talep etmektedir. İsmet Ökmen ise, adil tatmin başlığı altında makul bir tazminat ödenmesini talep etmekte ve verilecek tazminat tutarını AİHM’nin takdirine bırakmaktadır.

Hükümet, bu taleplere itiraz etmekte ve AİHM’nin bunları reddetmesini istemektedir.

Maddi tazminat ve yargılama gider ve masraflarıyla ilgili olarak AİHM, başvuruların taleplerinin Tüzük'ün 60. maddesine uygun olarak dile getirilmediğini ve dolayısıyla bu başlık altında tazminat ödenmesine yer olmadığını gözlemlemektedir. Buna karşın, AİHM başvuruların belirli ölçüde manevi zarar gördüklerini kabul etmekte ve 41. maddenin öngördüğü gibi bu başlık altında başvuranlardan Selami Sevim'e 4 500 Euro, İsmet Ökmen'e 6 600 Euro ve Mithat Yılmaz'a 8 000 Euro ödenmesi ve bu tutarlara Avrupa Merkez Bankası'nın kısa vadeli kredilere uyguladığı marjinal faiz oranına üç puan eklemek suretiyle elde edilecek oranın gecikme faizi olarak eklenmesinin hakkaniyete uygun olacağı kanaatine varmaktadır.

Bundan ayrı olarak, İsmet Ökmen ve Mithat Yılmaz hakkında yürütülen ceza davalarının aradan en az sekiz yıl yedi ay geçmesine rağmen hâlâ görülmekte olduğunu ve Mithat Yılmaz'ın yaklaşık sekiz yıl dokuz aydan beri hâlâ tutuklu bulunmasına dikkat çeken AİHM, iyi bir adalet yönetiminin gereklerini yerine getirmek suretiyle tespit edilen ihalin uygun bir şekilde sona erdirilmesi ve söz konusu davaların en kısa zamanda karara bağlanması gerektiğini kaydetmektedir (*Türkiye aleyhine Yakışan davası*, n° 11339/03, prg. 49, 6 Mart 2007).

BU GEREKÇELERE DAYALI OLARAK, AİHM, OYBİRLİĞİYLE,

1. Başvuruların *birleştirilmesine*;
2. Başvuruların *kabuledilebilir* olduğuna;
3. AİHS'nin 5/3 ve 5/4 maddesinin *ihlal edildiğine*;
4. AİHS'nin 6/1 ve 13. maddesinin *ihlal edildiğine*;
5. a) AİHS'nin 44/2 maddesi gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden Türk Lirası'na çevrilmek üzere Savunmacı Devlet tarafından, aşağıdaki miktarların manevi tazminat olarak ödenmesine:
 - (i) Selami Sevim'e 4.500 Euro (dört bin beş yüz Euro);
 - (ii) İsmet Ökmen'e 6.600 Euro (altı bin altı yüz Euro);
 - (iii) Mithat Yılmaz'a 8.000 Euro (sekiz bin Euro);
 - (iv) sözkonusu miktarların her türlü vergiden *muaf tutulmasına*;b) sözkonusu sürenin bittiği tarihten itibaren ödemenin yapılmasına kadar Hükümet tarafından, Avrupa Merkez Bankası'nın o dönem için geçerli olan faiz oranının üç puan fazlasına eşit oranda basit faiz *uygulanmasına*;
6. Adil tatmine ilişkin diğer tüm taleplerin *reddine*;

KARAR VERMİŞTİR.

İşbu karar Fransızca olarak hazırlanmış ve AİHM'nin iç tüzüğünün 77. maddesinin 2. ve 3. paragraflarına uygun olarak 05 Ocak 2010 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.